

[Sundhedsministeren]

af en svøbe i nogle af de systemer, vi har i dag, hvis man som patient/klient skal møde en hel sagsbehandlergruppe, et helt team på én gang.

Så derfor helt klart ja til, at der skal være et samarbejde mellem de forskellige faggrupper, men vel også med en præcisering af, at det ikke udelukker, at der kun er én eller ganske, ganske få kontaktpersoner til den pågældende klient eller patient.

Fru Tove Lindbo Larsen nævnte også de psykiatriske patienter fra Grønland. Det er jeg fuldstændig enig i er et oplagt emne, netop når vi taler om i højere grad at få udført nogle af arbejdsopgaverne i Grønland, i stedet for at de grønlandske patienter skal til Danmark. Det emne er også helt klart med i de drøftelser, vi har med Grønland.

Det forudsætter selvfølgelig, at den lægelige bistand er til stede i Grønland. Jeg kan da også godt nævne, at det jo ikke er helt så simpelt og indlysende for nogle af de patienter, som måske har været masser af år i det danske psykiatriske system.

Hr. Carsten Andersen var inde på, hvilke faggrupper det er, der er involveret i dette arbejde. Jeg synes, jeg skylder at sige lidt om, hvem det er, der sidder i den opfølgingsgruppe, der er i Sundhedsstyrelsen. Hr. Carsten Andersen var inde på spørgsmålet om, om det kun er – hvad skal jeg sige – den lægelige ekspertise, der er repræsenteret.

I denne opfølgingsgruppe, der sidder i Sundhedsstyrelsen, sidder læger, men der sidder sandelig også forskellige socialfolk, således at det netop skulle lægge op til det samspil, som jo er meningen i hele den distriktspsykiatriske indsats.

Jeg synes også, jeg skal præcisere over for hr. Carsten Andersen, at det, dagsordenen netop siger, er, at der skal fremlægges en redegørelse i Folketinget i indeværende samling, og det vil selvfølgelig ske i overensstemmelse med det, der bliver vedtaget, dvs. der vil ikke opstå nogen af de problemer, som hr. Carsten Andersen nævner.

Men jeg må endelig sige for god ordens skyld, at vi ikke kan være helt sikre på, at vi har tilbagemeldingerne fra alle amterne. Det skylder jeg at sige på nuværende tidspunkt. Vi vil selvfølgelig gøre det så godt som muligt under overholdelse af den tidsfrist, der står i dagsordenen, men jeg kan jo ikke garantere, at vi har

fået tilbagemeldingerne fra alle amterne på det tidspunkt.

Det er rigtigt, som flere har været inde på, at meget af det, vi taler om her, også er et spørgsmål om holdninger. Der er vel heller ikke nogen tvivl om, at den distriktspsykiatriske indsats i virkeligheden kan give sit bidrag til det, at distriktspsykiatrien – om jeg så må sige – også er godt for samfundet som sådan, fordi det betyder, at nogle af de spørgsmål, vi taler om, bliver mere synlige, og det er vel noget af det, der kan være med til at påvirke de holdninger, der er i samfundet.

Så derfor tror jeg i virkeligheden, hvis det må være min slutbemærkning, at distriktspsykiatrien ikke kun kan være et godt tilbud til de psykisk syge, men at det i virkeligheden er et godt tilbud til os alle sammen.

Duetoft (CD):

Det kunne jo være, at en debat som denne måske burde komme til en bredere offentlighed, ikke bare på grund af de psykisk syge, som jo er det væsentligste, men også fordi den viser, at vi i Folketinget ikke altid slås med hinanden, men også kan tage en debat og tale rimelig pænt til hinanden. Det kunne måske få noget af den påståede politikerlede til at forsvinde. Så jeg skal takke for, at debatten indtil nu er gået stille og roligt.

Jeg vil godt sige til ministeren, at vi selvfølgelig siger tak for den undersøgelse om de sociale tabere, som ministeren vil komme med hurtigt. Jeg vil bare sige, at det åbenbart stadig væk ikke er grebet ud af luften, at det er et problem, fordi ministerens kollega socialministeren som er her nu, netop har påpeget, at der faktisk er nogle problemer. Derfor er det vigtigt at få den undersøgelse og få den så hurtigt som muligt, så det siger vi da tak for.

Fru Merete Aarup nævnte forskningen og en eventuel oprettelse af et psykiatrisk institut. Vi er ganske enige i, at en styrkelse af forskningen vil være en fordel, og det må vi så se om vi kan klare i dette regi.

Fru Inger Stilling Pedersen var inde på, at pengene aldrig må styre behandlingen, og deri er jeg fuldstændig enig. Men jeg synes også, og det var fru Inger Stilling Pedersen også inde på, at det netop er grotesk – nu er jeg med vilje gået lidt uden om besparelsediskussionen i denne debat, for den kan jo foredreje det hele på man-